

Zingen
in het
maanlicht
roman

TARA JOHNSON

ZINGEN IN HET MAANLICHT

Zingen in het maanlicht

Tara Johnson

Roman

Vertaald door Hilke Makkink

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Hilke Makkink
Ontwerp omslag: Mark Hesselning
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3199 7
ISBN 978 90 297 3200 0 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *All Through The Night* bij Tyndale House Publishers, Inc., USA.

© Tara Johnson, 2020

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Opgedragen aan twee fantastische vrouwen, tientallen jaren
na elkaar geboren

Voor Gladys Meier, een vrouw met vele talenten, wier vastberadenheid en daadkracht mij gemaakt hebben tot wie ik nu ben. Bedankt dat u altijd achter me stond, oma. Ik hou van u.

Voor Leah Barley. Vertrouweling. Vechter. De lieflijkheid zelve. Jouw leven op deze wereld lijkt misschien kort in jaren, maar je leefde zo verstandig, schijnend als de helderste ster. Jij, meer dan wie ook, vertegenwoordigt de essentie van Cadence Piper. Mijn leven is rijker omdat ik je gekend heb. Totdat ik je weer zie, mijn lieve vriendin...

'Een vriend is iemand die alles van je weet en nog steeds van je houdt.'

Elbert Hubbard

PROLOOG

Maart 1861

Washington, DC

Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar: want U bent bij mij. Ik vrees geen gevaar... Ik vrees geen gevaar...

Cadence Piper liep door de donkere straat, met haar handtas tegen haar buik geklemd. Haar laarsjes klikten luid op de harde ondergrond. Ze kromp in elkaar bij de geluiden die in het duistere steegje rechts van haar weerklonken. Een rilling liep over haar rug. Waarom had ze de bijeenkomst van de Ladies Aid niet eerder verlaten?

Boven haar begon het al te rommelen, terwijl de geur van regen de lucht vulde. Zou vader ongerust zijn? Sinds ze hierheen verhuisd waren vanuit Boston was hij zo druk met het opzetten van zijn bedrijf, dat hij weinig tijd gehad had om haar overal naartoe te begeleiden. Wat ze niet heel erg gevonden had. Tot nu toe.

Ze rechtte haar schouders, hief haar kin en bad dat de houding een eind zou maken aan het onrustige gevoel in haar buik.

Een gezette man in een donkere jas en met een hoge hoed op kwam haar tegemoet, zijn voetstappen gehaast. Ze verstijfde, boog haar hoofd en hield haar adem in, om pas weer uit te ademen toen hij, zonder haar een blik waardig te keuren, langs haar heen liep. Ze stelde zich aan. De gaslantaarns wierpen lichtcirkels op de straat. Een lichte motregen begon te vallen, waardoor haar mouwen van haar jurk een zilverkleurige glans kregen. Een klein stukje nog maar.

Verderop hoorde ze iemand zacht huilen. Ze stopte. Geen gejammer van een man of een vrouw, maar het hartverscheurende verdriet van een kind. Ze voelde zich erdoor aange-

trokken, ook al sloeg de stank van rottend afval en urine haar tegemoet.

Ze spitste haar oren en tuurde het steegje aan haar rechterkant in. Het gehuil kwam daar ergens vandaan, dat wist ze zeker. Durfde ze te gaan kijken?

De haartjes op haar arm gingen overeind staan. Alleen al de gedachte dat ze een voet in dat steegje zou zetten, deed haar beven, maar ze kon zo'n arm kind niet alleen laten. Wat als het ziek was of achtergelaten? In gedachten zag ze wel honderd verschillende scenario's voor zich. Als ze niet zou gaan kijken, zou ze geen oog dichtdoen. Huiverend draaide ze zich langzaam om, terwijl de motregen overging in echte regen. De duisternis tarte haar laatste restje moed.

Ze schrok op toen de punt van haar laars tegen een lege fles aanstootte die op straat rondslingerde. De fles rolde weg en het schrille geluid echode door de lege, sinistere steeg. Een heel zwak lichtschijnsel bescheen de muur. De rest was zo zwart als roet.

Het gehuil werd luider.

Cadence raapte al haar moed bij elkaar. 'Hallo? Heb je je bezeerd?'

Het gehuil ging over in een zacht gejammer.

'Niet bang zijn. Ik doe niets. Ik wil alleen maar helpen.' Haar vingers schraapten over natte, ruwe steen.

Stilte.

'Er zal niets gebeuren. Beloofd.'

Gesnik.

Arm schaaft. Cadence doorzocht haar handtas naar de harde snoepjes die ze altijd bij zich had. 'Hier. Ik heb niets te eten, maar wel een pepermuntje. Wil je dat hebben?'

Een nieuwe snik. 'Ja, mevrouw.'

Ze glimlachte. 'Maar dan moet je hier komen. Nu kan ik je niet zien.'

Geschuifel.

'Volg het geluid van mijn stem maar.'

Kleine, koude vingers grepen haar arm. Cadence bedekte de verkleumde handen, in een poging ze wat op te warmen. ‘Kom maar, liefje.’ Ze drukte het pepermuntje in de handen van het kind en boog zich naar voren. Het kleine lichaampje leunde tegen haar aan, zoekend naar haar warmte. Een sabbelend geluid doorbrak de stille nacht.

‘Woon je hier?’

Gesmak. ‘Nee.’

‘Hoe ben je hier dan terechtgekomen?’

‘Ik ben alleen.’

De manier waarop het meisje het zei, zo onbewogen, raakte haar diep. Cadence vond de rug van het kind en streelde die zacht. ‘Ik begrijp het. Ik ben mijn moeder ook verloren. Dat doet veel pijn, nietwaar?’

Een nieuwe snik, gevolgd door meer gesabbel. Ze kon dit arme meisje niet aan haar lot overlaten. In geen geval.

‘Weet je wat ik doe als ik mijn moeder mis?’

‘Wat?’

‘Dan pak ik een aandenken dat ik van haar gekregen heb en hou het dicht tegen me aan. Haar medaillon of een van haar zakdoekjes. Heb jij een speciaal aandenken aan je ouders?’

Het meisje schudde haar hoofd, haar lichaampje stootte tegen dat van Cadence. ‘Nee, mevrouw. Ik heb niets.’

Cadence slikte de brok in haar keel weg en zocht opnieuw in haar handtas, tastend met haar vingers, totdat ze vond wat ze zocht. ‘Hier.’ Ze pakte de hand van het kind en legde het koele voorwerp erin.

‘Wat is het?’

‘Een van mijn moeders haarspelden. Die heb ik altijd bij me.’ Ze sloot haar handen om de koude, plakkerige vingers van het kind. ‘Pak maar.’

Het kind hapte naar adem. ‘Voor mij? Echt? Maar hij was van uw moeder.’

‘Ik heb er meer. Deze is voor jou, om je eraan te herinneren dat je nooit alleen bent.’

Het meisje snikte. 'Ik voel me wel alleen.'
'God waakt over je.'
Stilte, op het gedrup van water vanaf de daken na.
'Wat doet u nog meer als u zich alleen of bang voelt?'
Cadence streelde over de natte plukken haar van het kind.
'Ik zing.'
'Wat dan?'
Ze schraapte haar keel en begon zacht te zingen.

*Jezus, zielevriend in nood,
Leen mij schuilplaats in uw schoot,
Als op 's levens oceaan
Dreigend hoog de golven gaan.
Geef dan aan mijn ziele rust
In het bange noodgetij,
Tot uw hand behouden mij
Landen doet aan 's hemels kust...*

'Ben je helemaal gek geworden?'

Cadence' hart sloeg een slag over bij het horen van de mannelijke stem. Zware voetstappen kwamen hun kant op gestampt. Snel kwam ze overeind, terwijl het kind zich vastklampte aan haar klamme rokken. Cadence' hart stopte een moment lang met kloppen. De grote gestalte van een man werd zichtbaar, zijn schaduw voorspelde weinig goeds.

Maar toen wendde hij zich tot het meisje. 'Ik dacht al dat ik je kwijt was. Je moet bij me blijven. Het is veel te gevaarlijk. Niet meer weglopen.'

'Ja, meneer.'

'Kom.' Een bruusk bevel.

Terwijl het kind naar hem toe liep, sprong Cadence naar voren, pakte haar hand en siste: 'Wat doet u?'

Hij draaide zich naar haar om. 'Pardon?'

'Hoe durft u dit arme kind zo te koeioneren en weg te pakken. Zo'n arm weeskind en uitgehongerd bovendien!'

‘O, is dat zo?’ In zijn lage bariton was nu iets van geamuseerdheid te horen. ‘Is dat wat ze u verteld heeft?’

Cadence slikte. ‘Jazeker.’

De grote man keek het meisje weer aan. ‘Heb je haar verteld dat je geen ouders hebt?’

‘Nee, meneer. Ik zei dat ik alleen was,’ mompelde het kind.

Een gevoel van verwarring maakte zich van Cadence meester. Wat was hier aan de hand?

De vreemdeling zuchtte. ‘Je bent alleen omdat je weggelopen bent. Deze arme vrouw denkt dat ze een hongerig weeskind helpt dat op straat rondzwerft. In plaats van een meisje dat haar vader niet gehoorzaamde.’

De stem van het kind klonk zacht. ‘Het spijt me.’

De man draaide zich om om te vertrekken en Cadence pakte hem bij zijn arm. Iets zat haar niet lekker aan deze hele situatie. ‘Meneer, alstublieft, hoe weet ik dat u de waarheid spreekt?’

Hij draaide zich weer om, zijn gezicht nu nog maar enkele centimeters bij het hare vandaan. Hij was zo dichtbij dat ze ondanks de duisternis die hen omhulde de vage omtrek van zijn hoekige kaaklijn en lippen kon zien. De geur van rum en scheerzeep vulde haar neusgaten.

‘Juffrouw, als u het niet erg vindt, zou ik mijn dochter nu graag mee naar huis nemen, voordat ze straks doodvriest. Als uw gezang tenminste niet al elke zakkenroller en bandiet in de omtrek heeft aangetrokken.’

Ze voelde het bloed wegtrekken uit haar gezicht, terwijl hij het meisje oppakte en ervandoor ging. Samen met het geluid van zijn wegstervende voetstappen hoorde Cadence het kind nog zacht roepen.

‘Bedankt, juffrouw.’

Cadence drukte een hand tegen haar nek en voelde haar hart bonzen. Klamme lucht sloeg haar in het gezicht, terwijl het boven haar hoofd opnieuw dreigend rommelde.

Wat voor vader zwierf ’s avonds laat nog met zijn dochter door donkere steegjes? Geen deugdzame, in elk geval. Maar

toch, ze kon de irritatie die ze voelde bij de verwarring van daarnet niet onderdrukken. Hoe had ze kunnen weten dat 'alleen' niet verlaten betekende? En dan had ze, impulsief als ze was, ook nog eens een van moeders haarspelden weggegeven. Louisa had gelijk. Ze had altijd veel te snel haar oordeel klaar. Geen uitstapjes naar donkere steegjes meer.

1

April 1861

‘Wat vind je ervan, Zangvogeltje?’

Cadence draaide zich om en glimlachte bij het horen van haar vaders vertrouwde koosnaampje, terwijl ze zijn speelgoedwinkel binnenstapten en alles in zich opnamen. Met kant afgezette poppen stonden aan de ene kant van de smalle etalage en speelgoedsoldaatjes in gevechtssituaties aan de andere. Ze had al verschillende kinderen met hun nieuwsgierige gezichtjes tegen het glas gedrukt zien staan, hoewel vader de winkel nog niet geopend had.

De glimmende rekken waren gevuld met dominostenen en kegels, fluitjes en kinderpuzzels, harmonica’s en stuiters. Grote manden, gevuld met bal-en-bekerspelletjes, blokken, ballen en allerlei verschillende houten dieren stonden overal strategisch opgesteld. De meer ingewikkelde spellen als schaak- en damsets stonden op de hogere planken. Samen met papieren poppen en theesetjes en gyroscopen... In een hoek stond zelfs een spectaculaire telescoop. Maar het mooiste waren de glazen potten gevuld met allerlei soorten snoep. Drop, pepermint, Citroensnoepjes, boterbabbelaars, zuurtjes en ander snoepgoed vormden een verrukkelijke collectie van levendige, heerlijke kleuren voor zowel jong als oud.

Ze zette haar handen in haar zij. ‘Nog wat oppoetsen hier en daar en dan is het er volgens mij klaar voor.’

Haar vaders lippen vormden een beminnelijke glimlach, terwijl hij zijn kleine koninkrijk bekeek, en zijn blauwe ogen stonden vol zacht verdriet. ‘Denk je dat je moeder het mooi gevonden zou hebben?’

Ze ging op haar tenen staan en drukte een kus op zijn wang,

en genoot van het ruwe gevoel van zijn geschoren kin tegen haar huid. 'Ze had het prachtig gevonden.'

Hij zuchtte. Zijn schouders leken wat meer voorovergebogen de laatste tijd, al was drieënvijftig nog lang niet oud. Het zilver in zijn haar domineerde inmiddels het donkerbruin. Toch waren de lachrimpeltjes rond zijn ogen en mond nog niet diep. Hij was lang en slank. Een knappe man. Misschien dat ze hem zover kon krijgen dat hij hertrouwde.

De gedachte stak. Moeder was nu twee jaar dood, maar soms voelde het als eeuwenlang. Cadence probeerde de leegte zo goed als ze kon te vullen, maar een dochter was toch wat anders dan een echtgenote. Daarbij, haar vader leek haar pogingen niet eens op te merken.

Ze wilde niets liever dan die verdrietige, gejaagde blik uit zijn ogen zien verdwijnen. Weten dat hij niet alleen was in het midden van de nacht, iets wat hij nu zeker was. Waarom zou hij anders tot in de vroege ochtenduur bij het haardvuur zitten met niets anders dan Dickens en Defoe om hem gezelschap te houden? Meer dan eens had ze gezien dat hij nog tot diep in de nacht zat te lezen. Elke keer beweerde hij dat hij zo in het verhaal zat dat hij het boek niet had kunnen wegleggen, hoewel hij de boeken inmiddels al meerdere keren gelezen had en elk verhaal uit zijn hoofd kende.

Net als zij.

Allebei hadden ze gehoopt dat de verhuizing naar Washington een nieuwe start zou betekenen, een manier om de sombere herinneringen en kwelgeesten die hen in Boston geplaagd hadden achter zich te kunnen laten. Maar wat was er te doen aan een hart dat gekaapt werd door kwelgeesten?

Het belletje boven de deur rinkelde en drie mannen stapten naar binnen, elk in een sombere zwarte jas en met een hoge hoed op.

Vader toverde zijn gastvrije gezicht tevoorschijn en spreidde zijn armen. 'Meneer Dodd, wat fijn om u weer te zien! U bent een van de eerste bezoekers, zelfs nog voordat de winkel of-

ficieel geopend is, kan ik u vertellen.'

De jongst uitziende man, kleiner dan de andere twee, met nog amper een spoortje grijs aan zijn slapen, glimlachte en schudde grinnikend vaders hand. 'Ik bof toch maar.' Hij wendde zich tot de twee andere mannen. 'Heren, mag ik u voorstellen aan mijn goede vriend en een van de nieuwe bewoners van Washington, meneer Albert Piper.'

De andere mannen, ene meneer Brooks en meneer Simmons, schudden zijn hand, iets minder joviaal allebei, al zag Cadence dat ze de winkel met een waarderende blik in zich opnamen. Meneer Dodd wendde zich nu tot haar. 'En wie is deze mooie jongedame?'

Vader legde zijn hand op haar onderrug. 'Dit is Cadence, mijn dochter.'

Ze voelde dat haar wangen rood werden onder hun openlijk sturende blikken, maar meneer Dodd knikte vriendelijk. Hij bracht haar hand naar zijn lippen, drukte er een kuis kusje op en mompelde: 'Aangenaam.'

Ze schraapte haar keel. 'Dank u, meneer. Insgelijks.'

Hij liet haar weer los en knipoogde naar vader. 'Waar heb je die schoonheid verborgen gehouden, Albert? Had Washingtons society geweten dat ze hier was, dan was je deur platgelopen door aanbidders die vechten om haar hand.'

Vader lachte zacht en trok aan zijn kraag. 'Waarom denk je dat ik haar thuishou?'

Haar nek werd warm, maar ze dwong zichzelf tot een glimlach. 'Door onze verhuizing was ik tot nu toe erg druk met alles op orde brengen thuis.'

Dodd knikte. 'Dat geloof ik graag. Maar zodra dat saaie karwei erop zit, moeten jullie bij mijn vrouw en mij komen eten.'

'Dat zouden we graag doen.'

'Al kan dat nog wel een tijdje duren. Zeker voor Cadence. Een huishouden organiseren kost nogal wat tijd, zoals je weet.'

Ze fronste haar wenkbrauwen. Bijna alles was al uitgepakt. Wilde haar vader soms niet op bezoek bij meneer Dodd?

Plots klonk aan de andere kant van de deur geschreeuw. Volgens rende er een groepje mensen – mannen en vrouwen door elkaar in een was van kleuren – langs het raam.

Meneer Dodd liep naar het raam. ‘Wat gebeurt daar allemaal?’

De deur vloog open, sloeg met een klap tegen de muur. In de opening stond een krantenjongen, zijn tas puilde uit. Achter hem nam het geschreeuw toe.

‘Hebt u het nieuws al gehoord, heren? Vers van de telegraaf.’

Vader deed een stap in de richting van de slungelige jongen. ‘Wat voor nieuws? Waarom schreeuwt iedereen zo?’

De jongen rechte zijn smalle schouders. ‘Vanochtend vroeg hebben de geconfedereerden onder leiding van generaal Beauregard het vuur geopend op Fort Sumter in Charleston, South Carolina.’

Cadence hoorde dat Dodd zijn adem inhield. Vader liet zijn hoofd hangen. Ze beet op haar lip. ‘Wat betekent dat?’

Dodds donkere wenkbrauwen vormden een frons. ‘Ik vrees, juffrouw Piper, dat dat betekent dat we nu officieel in oorlog zijn.’

Joshua Ivy stak zijn handen in zijn zakken en liep met grote passen door Fourth Street, terwijl zijn gedachten over elkaar heen buitelden.

Het was nog geen week na de aanval op Fort Sumter en Washington was nu al onherkenbaar. De aanloop naar de zomer was normaal gesproken een rustige periode in het ziekenhuis van Washington. Hij perste zijn lippen op elkaar. Deze zomer zou er waarschijnlijk heel anders uitzien.

Mensen stroomden in groten getale naar de stad. Hotels dreigden uit hun voegen te barsten, zelfs nu er in allerhaast nieuwe bijgebouwd werden. Dag en nacht reden treinen af en aan en op straat was het altijd druk, er was bijna geen moment rust. En nu president Lincolns vijfenzeventigduizend soldaten had opgeroepen, zou het er waarschijnlijk niet beter op worden.

Tot overmaat van ramp hadden de ochtendkranten met grote letters gekopt: *Virginia scheidt zich af*. Hoeveel zouden er nog volgen?

Waanzin.

Vader John zou diepbedroefd geweest zijn. En welke invloed ging dit hebben op zijn eigen werk in het ziekenhuis?

Met gebogen hoofd draaide hij E Street in.

‘Zin in een gokje, meneer?’

Joshua stopte en keek naar de oplichter die hem vanaf de hoek aankeek. De knul was hooguit zestien of zeventien jaar. Voor hem op een gammeltafeltje stonden drie tinnen bekers. Balletje-balletje?

Joshua kwam dichterbij en deed zijn best om niet te lachen. ‘Ik heb niet meer dan een stuiver.’

De ogen van de jongen lichtten op. ‘Een stuiver is prima. Het is heel eenvoudig.’ Hij begon de bekers heen en weer te schuiven, zijn smerige vingers vliegensvlug. ‘Raad onder welke beker het balletje ligt. Kan niet moeilijk zijn voor een gedistingeerd iemand als uzelf, nietwaar?’ De knul legde het er behoorlijk dik bovenop.

‘Zeker niet.’

Toen hij klaar was met schuiven, tikte Joshua op de meest rechter beker. ‘Daar.’

De jongen tilde de beker op en kreunde. ‘Lieve help, het is u gelukt. Had ik ook maar niet iemand met zo’n scherpzinnig observatievermogen moeten uitdagen. Nog een potje? Dubbel of niets?’

Joshua glimlachte. ‘Waarom niet?’

Het geschuif van de bekers, het geschraap van tin op hout. Zwerig liet de knul de bekers los. ‘Vertel, waar ligt het balletje?’

Joshua trok een wenkbrauw op. ‘In je hand.’

Het gezicht van de knul betrok. ‘Wat zegt u?’

Met een frons schoot Joshua naar voren en greep zijn handen, wrikte ze open en onthulde het balletje, dat in de linkerhandpalm begraven lag.

De jongen trok bleek weg. ‘Hoe... hoe wist u dat?’

Joshua perste zijn lippen op elkaar. ‘Laten we zeggen dat ik een vermoeden had. Belangrijkste regel bij zo’n spelletje: laat je niet betrappen. Nooit. Zoiets doet de ronde.’ Hij liet de knul los, die met zijn ogen knipperde alsof hij geslagen was.

Ondanks de situatie kreeg Joshua medelijden met hem. ‘Heb je familie?’

‘Een moeder. En een klein broertje.’

‘En je vader?’

‘Dood.’

Joshua pakte de stuiver uit zijn zak en gooide hem naar de jongen toe. ‘Hier, pak aan. Waar wonen ze?’

De knul mompelde het adres en Joshua probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. Het armoedigste deel van de stad. Hij nam zich voor om later wat eten naar het gezin toe te brengen.

‘Hoe heet je?’

‘Thomas Moore.’

‘Goed, Thomas Moore, je lijkt me een slimme jongeman. Te slim om je leven te vergooien met dit soort spelletjes en het aftroggelen van stuivers en dubbeltjes van mensen. Mocht je ooit op zoek zijn naar serieus werk, kom dan naar mij toe.’

De jongen knikte, rode vlekken in zijn nek. ‘En waar is dat?’

‘Washington Infirmary. Mijn naam is dokter Joshua Ivy. O, en Thomas?’

Hij keek op, zijn lichtblauwe ogen groot. ‘Meneer?’

Joshua boog zich naar hem toe en fluisterde: ‘Tweede regel bij zo’n spelletje: blijf altijd alert. Aan de overkant van de straat staat een politieagent die je bekera gezien heeft. Als ik jou was zou ik snel doen alsof ik een slok uit een van de bekera neem en er dan vandoor gaan.’

Thomas slikte. ‘Hoe wist u dat?’

Joshua knipoogde. ‘Ik blijf altijd alert.’

★★★

‘Cadence. Zing een liedje voor me.’

Moeders vermoeide stem beefde als de flakkerende vlam van de bijna opgebrande kaars naast het bed. Cadence pakte haar hand. Koud. Zo koud.

‘W-wat wilt u dat ik zing?’

‘Maakt niet uit. Doe maar iets.’

Cadence sloot haar ogen, honderden melodieën gingen door haar hoofd, voordat ze de perfecte woorden vond.

*Kom alleen in het maanlicht, en dan vertel ik je een verhaal.
Een verhaal dat alleen dan kan worden gedicht, in het bos aan
het eind van het dal...*

Het kaarslicht doofde en alles werd donker. Cadence trok moeders hand dichterbij naar zich toe, maar haar vingers begonnen weg te glippen. Haar ogen brandden als kolen in de oprukkende duisternis.

‘Red me, Cadence. Red me...’

Tranen rolden over haar wangen, terwijl ze moeders koude vingers probeerde vast te houden, maar hoe harder ze kneep, hoe sneller moeders hand leek weg te glijden. Het bed stortte in een zwarte afgrond, terwijl het laatste restje licht doofde.

‘Vader! Tate! Help me!’

Cadence strompelde door de beklemmende duisternis, maar die viel op haar aan als een beest dat haar wilde verslinden. Geen licht, geen pad. Niemand die haar kon zien. Haar kon horen. Ze was alleen.

Alleen. Alleen.

‘Nee!’

Warme lucht overspoelde haar, terwijl haar ogen openschoten. Iets fladderde voor haar gezicht. Haar lakens? Met een gil rukte ze de stof weg en ademde diepe teugen nachtlucht in. Maanlicht wierp zilveren lichtbanen in haar kamer. Hijgend viel ze terug op haar kussen.

Het was maar een droom.

Zweet deed haar nachtjapon tegen haar huid plakken. Langzaam kwam haar hart weer wat tot rust, terwijl ze zich omdraaide om naar het plafond te staren.

Het was maar een droom, en toch ook weer niet.

Moeder was er niet meer en dat was haar schuld. Tate was gevlucht en vader bekommerde zich amper om haar. Tranen prikten in haar ogen en haar keel werd dichtgeknepen. In alle belangrijke opzichten was ze alleen.

Zelfs nu, omhuld door duisternis, leken de kinderlijke angsten van vroeger haar weer te verstikken. Doodsbang om ontdekt te worden en tegelijkertijd verlangend om gezien te worden – echt gezien en geliefd te zijn – ondanks haar gebreken.

Ze klemde de lakens tussen haar vingers, hield ze tegen haar borst en probeerde de tranen te bedwingen.

God, zag U me toen? Ziet U me nu?